

Arrest

nr. 65 054 van 25 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 april 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 maart 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 5 april 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Poolse autoriteiten om de overname van de verzoekende partijen. Op 6 april 2011 laten de Poolse autoriteiten weten in te stemmen met het verzoek tot overname op basis van artikel 13.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Op 22 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten A.A. (...)
geboren te (...)
van nationaliteit te zijn : Georgië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 09/03/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat hij reeds sinds 26/08/2009 in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Georgische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 23/01/1993.

Uit de controle van de vingerafdrukken blijkt dat betrokkene eerder reeds asiel vroeg in Polen op 28/06/2009, in België op 26/08/2009 en in Nederland op 12/12/2009. Na de asielaanvraag in België van 26/08/2009, waarbij betrokkene als minderjarige samen met zijn moeder A.M. (...) (OV6479392) werd ingeschreven, werd vastgesteld dat Polen de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van de asielaanvraag. Na een terugnameakkoord van Polen werd een bijlage 26quater met bgv betekend op 13/10/2009. Uit het Eurodacverslag blijkt dat betrokkene vervolgens naar Nederland trok en er een asielaanvraag indiende. Tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 29/03/2011 verklaart betrokkene dat hij geheugenproblemen heeft en niet goed weet waar hij is allemaal geweest. Aanvankelijk zegt hij dat hij eerst in Polen was, vervolgens in België en daarna opnieuw in Polen. Iets later verklaart hij eerst in Polen te zijn geweest, vervolgens in België, daarna in Nederland en vervolgens opnieuw in België. Op 09/03/20. (...) (°06/09/1994).

Op basis het Eurodacverslag en de verklaringen van betrokkene werd op 05/04/2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06/04/2011 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e. Ook voor zijn moeder en broer (ov 6479392) is een terugnameakkoord met Polen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden is waarom hij precies in België haar asielaanvraag wou indienen, antwoordt hij dat hij hoorde dat het hier een goed land is. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn

asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij zich slecht voelt, hoofdletsels heeft en behandeling nodig heeft. Er dient te worden opgemerkt dat medische motieven niet worden weerhouden in de dublinprocedure. In het administratief dossier zijn geen medische attesten aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet zou kunnen reizen. Verder dient te worden opgemerkt dat voor betrokkene, zijn moeder en broer op 24/02/2011 en 01/03/2011 aanvragen ingediend werden tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 wegens de medische toestand van zijn moeder. Deze aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard op 04/04/2011. Gelet op het feit dat er geen medische attesten werden bijgevoegd voor betrokkene zelf en er op basis van zijn medische toestand geen aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter werd gevraagd, kan twijfel worden geuit omtrent te waarachtigheid en ernst van de medische situatie van betrokkene.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK).

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Enig middel: genomen uit de schending van artikel 3 van het EVRM en genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 22 Internationaal Kinderrechtenverdrag.

De asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen als gevolg van het feit dat België zich niet verantwoordelijk acht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker die, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003, aan Polen toekomt.

Verzoeker zal aantonen dat de Belgische Staat de terugname van verzoeker aan de Poolse autoriteiten niet correct heeft onderzocht en derhalve niet kon besluiten dat verzoeker geen risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

De verwijderingsbeslissing berust op volgende overwegingen:

"Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er

is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/183/EG en 2005/185/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repariëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM."

Verzoeker zal aantonen dat bovenvermelde argumentatie gebrekkig en foutief is.

De bestreden beslissing schendt de ingeroepen artikels, die terug te brengen zijn tot eenzelfde middel.

De terugsturingen naar Polen op basis van de Dublin verordening zijn problematisch, Er bestaat een risico naar de behandeling van de asielaanvragen toe door Polen. Er bestaat tevens een probleem wat betreft het opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen (dit gebeurt op systematische wijze). Er bestaan problemen omtrent het terugzenden van mensen naar hun land van herkomst, of naar een land buiten de Europese Unie. Tenslotte bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Betrouwbare en onafhankelijke bronnen maken melding van en veroordelen deze praktijken door Polen.

Dit wordt bevestigd in volgend rapport van forumréfugiés van maart 2009, nr 13/091:

En 2008, la situation des demandeurs d'asile en Pologne s'est améliorée. Toutefois, des préoccupations demeurent:

- D'une manière générale, les conditions d'accueil demeurent moins favorable qu'en France et les progrès restent fragiles car ils dépendent encore beaucoup du niveau de la demande et des renvois Dublin.*
- Ensuite, les demandeurs d'asile qui sont transférés vers la Pologne dans le cadre de Dublin peuvent être placés en détention, notamment s'ils avaient précédemment enregistré une demande d'asile, parfois pour des périodes très longues (jusqu' à 10 mois). Dans ces cas-là, L'accès au système de santé et à une assistance est difficile et l'accès à l'éducation n'est pas assuré pour les enfants.*

(...)

Pour toutes ces raisons, Forum réfugiés estime que:

- les personnes vulnérables ne doivent pas être transférées à destination de la Pologne car ces personnes sont susceptibles de ne pas bénéficier de l'accompagnement indispensable (médical, social et juridique) auquel ils ont droit. De fait, la non-disponibilité de cet accompagnement est susceptible d'avoir des conséquences négatives importantes sur la situation des personnes (maladies graves non traitées [...])*
- les autorités françaises doivent être attentives à la situation particulière que peuvent connaître certaines familles ou demandeurs d'asile en matière médicale, sociale ou psychologique et évaluer ces besoins au regard du manqué d'expérience et de la faiblesse des moyens actuellement alloués au suivi et à l'assistance des demandeurs d'asile en Pologne. Des carences et manquements existent toujours dans de nombreux domaines du système d'asile polonaise malgré les améliorations constatées et, de ce fait, les personnes ayant des besoins particuliers ne doivent pas être transférées.*

Opsluiting van asielzoekers

Personen die in het kader van de Dublin procedure naar Polen worden overgeplaatst, worden vaak in een gesloten centrum geplaatst. Deze detentie kan tot tien maanden duren. Dergelijk beleid maakt een schending uit van artikel 3 EVRM.

In casu is zeker sprake van een risico op schending van artikel 3 EVRM aangezien verzoeker samen met zijn moeder en minderjarige broer naar Polen zal overgeplaatst worden. In de centra is er namelijk geen enkele mogelijkheid voor scholing of om het even welke aangepaste context voor minderjarigen.

De situatie in Polen is momenteel alarmerend. Minderjarigen kunnen soms tot tien maanden worden opgesloten.

De toestand in de open centra in Polen zijn tevens strijdig met artikel 3 EVRM. Er is geen medische opvolging. Er is geen ruimte voor het beleven van het familieleven, hetgeen strijdig is met artikel 8 EVRM.

Onaangepaste behandeling minderjarige asielzoekers

In Polen wordt artikel 22 van het Internationaal kinderrechtenverdrag systematisch geschonden.

Dit blijkt uit bovenvermeld rapport dat stelt dat minderjarigen tot tien maanden opgesloten kunnen worden. Er op geen enkele manier speciale bescherming georganiseerd door Polen voor minderjarigen. www.forumrefugies.org

Toegang van medische zorgen voor asielzoekers in Polen

Dienaangaande verwijst verzoeker naar bovenvermeld rapport waarin nog steeds wordt gewezen op de onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid van medische zorgen voor asielzoekers in Polen.

De verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoeker, zijn moeder en minderjarige broer maakt aldus op onbetwistbare wijze een schending uit van artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven, faalt derhalve volledig.

Zodat, de verwijdering naar Polen in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 22 Internationaal Kinderrechtenverdrag en de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn; (...)"

2.2 Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij niet meer onder het toepassingsgebied valt van het IVRK daar artikel 1 van het verdrag bepaalt dat 'voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt'. De verzoekende partij kan bijgevolg geen schending van artikel 22 van het IVRK aannemelijk maken.

Dit geldt evenzeer voor de verdere uiteenzetting in haar verzoekschrift inzake de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij is op heden meerderjarig en kan zodoende geen schending van artikel 3 ontfangen aan het gebrek aan enige 'aangepaste context voor minderjarige'.

2.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening en het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die de Poolse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4 De verzoekende partij stelt dat het terugsturen naar Polen op basis van de Dublin-II-Verordening problematisch is. Er bestaat een risico naar de behandeling van de asielaanvragen door Polen. Er bestaat tevens een probleem wat betreft het opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen. Er bestaan problemen omtrent het terugzenden van mensen naar hun land van herkomst of naar een land buiten de Europese Unie. Tot slot bestaan er ernstige problemen naar de opvang van de asielzoekers toe.

De Raad merkt echter op dat tijdens het gehoorverslag op 29 maart 2011 de verzoekende partij geen melding maakt van enige problemen inzake opsluiten en opvang van asielzoekers of terugzenden van mensen naar hun land van herkomst of naar een land buiten de Europese Unie. De verzoekende partij stelt tijdens haar verhoor meermaals dat zij het antwoord op de gestelde vragen niet weet daar zij ernstige geheugenproblemen heeft en dat men haar moeder hierover moet bevragen. Zoals blijkt uit arrest nr. 65 053 van 25 juli 2011 maakt de moeder van de verzoekende partij evenmin melding van voornoemde problemen in Polen. De verwerende partij stelt omtrent overname door Polen het volgende: *‘Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij*

bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.' en 'Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.'

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

2.5.1 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.5.2.1 Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

2.5.2.2 Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.5.2.3 Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.5.3 Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.5.4 De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het rapport van forumréfugiés van maart 2009, nr. 13/09 en stelt dat personen die in het kader van de Dublin-procedure naar Polen worden overgeplaatst vaak in een gesloten centrum worden geplaatst, dat deze detentie tot tien maanden kan duren, dat de toestand in de open centra in Polen strijdig is met artikel 3 van het EVRM, dat er is geen medische opvolging is voor asielzoekers.

Zoals reeds besproken blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij geen melding heeft gemaakt van de eventuele problemen in Polen. Verder verwijst de verzoekende partij slechts naar een algemeen rapport zonder *in concreto* aannemelijk te maken dat zij effectief problemen zal ondervinden inzake ‘*opsluiting van asielzoekers*’ of ‘*toegang van medische zorgen voor asielzoekers*’ in Polen. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

2.6 In de mate waarin de verzoekende partij een schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet op welke wijze artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden en zodoende onontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 39/69, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618 en RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS